

μου και με κάποια χαρά, μετρούσα τις τρίχες του μουστακιού μου.

— «Αχ! λέω, τί διαφορά με τον καιρό του σεραβανιού, σά γύρεθα στην Πέλη να πιάσω τὰ σύννεφα κ' ένα πρωτ' ανέβηκε ο άδερφός μου ο Γιάννης, να μου μάθη το πρώτο μου το έλληνικό! Πάνε που πάνε τὰ χρόνια τὰ παλιά! Νά σου που άξαφνα βγαίνω και γλωσσολόγος. Νά σου που δεν ντρέπεται πια τή μητρική λαλιά μου. Και βέβαια. Έτσι πρέπει, έτσι το σωστό. Δεν ταιριάζουνε τὰ παιδικήσια, τώρα που αρχίζω και γίνουμαι... κόντεψα να πω *άνηρ*. Όχι! άδύνατο, νόημα δεν είχε, και είπα με ακλόνηστη άπέφραση—τώρα που αρχίζω και γίνουμαι *άντρας*.»

* * *

Μη θαρρήτε όμως πώς ξέχασα τὰ μαθήματα του δασκάλου μου μήτε τον κανόνα τής άττ κής.

Κάθε φορά που ακούω έλληνικοῦρες ή που διαβάζω καθαρέδουσα, συλλογισθαι πώς κάτι παιγνίδια είναι συνάμα και κωμικά και τραγικά. Τότες πάλε ψιθυρίζω με το νού μου λυπητερά·

— «*Τὰ παιδιά παίζει*»

Δεκαεφτά του Όχτώβρη, 1888. — Είκοσι πέντε του Άπριλη, τρίτη—παρασκευή, πέντε του Μάη, 1911.

ΨΥΧΑΡΗΣ

ΒΡΑΧΝΑΣ

Σε δρόμο περπατούσα σκονισμένο,
Άρχή μ' ούτε και τέλος δεν μπορούσα
Νά ιδώ, κ' ένα άγιοκέρι αναμμένο
Στο χέρι μου κρατώντας προχωρούσα·
Χιλιάδες, άλλους μπρός μου κι άλλους πίσω
Κι άλλους μαζί στο δρόμο μου κοιτούσα,
Μά μόλις έκανα νάν τους μιλήσω
Δεν ξέρω πώς, μονάχος μου βρισκόμουν.
Με τρόμο ήθελα να σταματήσω,
Μ' άμέσως έννοιωθα πώς ζαλιζόμουν.

Ούτε στιγμή να μείνω δεν μπορούσα.
Μπρός, πάντα μπρός, με το κερί στο χέρι,
Μαζί με τ' άλλο πληθος περπατούσα·
Καθένας τους κρατούσε 'να άγιοκέρι.
Και ξάφνου μι' αφωνή μ' όργη μου κράζει:
«Πού π'ας, άστόχαστα σ' αυτά τὰ μέρη;
Δε βλέπεις το κερί σου που σταλάζει;
Ό άγέρας που φυσάει έδω θα σώσει
Γλήγορα τη λαμπάδα σου. Σ' άρπάξει
Το φως σου και πριν φτάσεις θα νυχτώσει!»

Και ξύπνησα, στον ιδρωτα βρεμένος,
Με δύναμη χτυπούσε ή καρδιά μου,
Μ' οδρλιάσματα φριχτά, δαιμονισμένους
Βοριάς φυσούσε στα παράθυρά μου,—

Πού πάει ο δρόμος ποίχω περπατήσει;
Τί χρόνια περιμένουνε μπροστά μου;
Ποίχω τη νιότη μου λοιπόν σκορπίζει;
Τὰ δάκρυα που για μένανε χυμένα
Ποιό δέντρο καρπερό έχουν ποτίσει;
Και πούχουν τη λαμπράδα τους κρυμμένα
Κείνα που χτς άκόμα είχ' άγαπήσει;

Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ

ΑΝΟΙΞΗ

Έλα! το ρέμα τάργυρό στάστραφτερό του πλάι
τις δάφνες που ροδάνθισαν κυλάει κι άργοφιλάει.
Έλα! τάγερια άπάλυναν— σκόρπιες ψυχούλες κρίνων—
σε θάλασσεσ γυαλι γλιστρά το φως των πανσελήνων.
Οί ανοές, τὰ φέγγη, οί ευωδιές μαγείας πλέκουν δίχτυα·
έλα! τὰ βράδυα είναι ξανθά, χρυσά τὰ μεσονύχτια.
Σάν άρμονία σε παλιό βιολι άποκοιμισμένη,
που κάποιο χέρι λυτρωτή, προσμένει, όλο προσμένει,
για την ψυχή μου ειν' οί ρυθμοί, το νόημα τής φύσης.
Έλα για μένα τους ρυθμούς τής φύσης να ξυπνήσης.

(Από τη «Χαραυγή»)

ΜΕΛΙΚΕΡΤΗΣ

Η ΣΚΟΝΗ

Ή σκόνη, ή σκόνη!
που όλοένα κι ύψώνει
και πέφτει και πέφτει,
σμαράγδι, σεντέφι
στου Ήλιου τον καθρέφτη.
Ή σκόνη, που ύψώνει....

ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ

Και φέγγεις από τάπηλά
του κόσμου το λειβίδι,
τ' ανθρωπίνο κοπάδι,
που το κρατ' σκοτάδι,
το φως σου πολεμά
όμως το φως νικά.

Πόλη

ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΑΣΤΟΡΗΣ

ΑΠΟ ΤΙΣ ΝΥΧΤΕΣ

Του ΠΟΙΗΤΗ του Δωδεκάλογου

Πέφτει το κῆμα στην άχτη και σπάει άφρους γεμάτο
κι ο βράχος από τὰ ύψη του μ' αυτό χαμογελά·
σε λίγο καθρεφτίζεται χαμογελώντας πάλι,
όταν γαλήνιο το νερό τὰ πόδια του φιλά.

Βράχος άγνάντια στέκεται κι ο Ποιητής στον κόσμο
μ' αιώνιο χαμόγελο στην πίσρα, στη χαρά,
κι αν με το χρόνο κούφαλο γέρνη στα βάθη ο βράχος,
ο Ποιητής στυλώνεται στοῦ χρόνου τὰ φτερά.

1911

ΑΓΓΥΡΗΣ Ν. ΚΟΡΑΚΑΣ